

ระเบียบคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการจัดให้มีสวัสดิการอื่นแก่คนพิการ

พ.ศ. ๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๐ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ จึงกำหนดระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการจัดให้มีสวัสดิการอื่นแก่คนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๔”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“การจัดให้มีสวัสดิการอื่น” หมายความว่า การจัดให้มีกิจกรรม บริการ หรือสิ่งของต่าง ๆ นอกจากที่กำหนดไว้ในกฎหมายหรือระเบียบอื่นของทางราชการเพื่อช่วยเหลือคนพิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เช่น การจัดให้มีรถเข็น รถสามล้อชนิดใช้มือโยก ไม้เท้าขาว เครื่องช่วยฟัง เครื่องมือหรืออุปกรณ์กระตุ้นพัฒนาการ สื่อส่งเสริมพัฒนาการและเสริมทักษะ การพัฒนาคุณภาพชีวิต เครื่องมือหรืออุปกรณ์เพื่ออำนวยความสะดวกในการประกอบอาชีพ เครื่องมือ อุปกรณ์ หรือบริการเพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทาง การสนับสนุนวัสดุ อุปกรณ์ หรือเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ตามความจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละบุคคล

ข้อ ๔ เพื่อสนับสนุนให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตได้อย่างบุคคลทั่วไปให้สำนักงานจัดให้มีสวัสดิการอื่นตามความจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละบุคคลอย่างทั่วถึง

รายละเอียดเกี่ยวกับคุณลักษณะ ประเภท รายการ และอัตราวงเงินค่าใช้จ่ายในการจัดให้มีสวัสดิการอื่น ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ประกาศกำหนด เว้นแต่กรณีการจัดให้มีสวัสดิการอื่นโดยกองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการบริหารกองทุนประกาศกำหนด

ข้อ ๕ คนพิการซึ่งจะมีสิทธิได้รับการช่วยเหลือตามข้อ ๔ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) มีบัตรประจำตัวคนพิการ

(๒) มีความจำเป็นต้องได้รับสวัสดิการอื่นเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างบุคคลทั่วไป

(๓) ไม่ได้รับการช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นหรือได้รับแต่ไม่เพียงพอ หรือเคยได้รับ แต่อยู่ในสภาพชำรุดบกพร่องจนไม่สามารถใช้งานได้ และหากซ่อมบำรุงแล้วจะทำให้เสียค่าใช้จ่ายมาก และไม่คุ้มค่าเมื่อเปรียบเทียบกับการจัดหาใหม่ โดยหน่วยงานแห่งนั้นไม่สามารถให้บริการได้อีก

ในกรณีที่คนพิการตามวรรคหนึ่ง เป็นผู้เยาว์หรือมีความพิการถึงขั้นที่ไม่สามารถยื่นคำขอ ด้วยตนเองได้ ให้ผู้ดูแลคนพิการ หรือบุคคลอื่นใดที่พบเห็นคนพิการยื่นคำขอแทนได้ แต่ต้องนำ หลักฐานของคนพิการไปแสดงต่อเจ้าหน้าที่ด้วย

ข้อ ๖ ให้บุคคลตามข้อ ๕ ยื่นคำขอให้มีการจัดสวัสดิการอื่นได้ ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรุงเทพมหานครให้ยื่นคำขอต่อสำนักงานหรือสถานที่อื่นตามที่เลขาธิการประกาศกำหนด

(๒) ในท้องที่จังหวัดอื่นให้ยื่นคำขอต่อสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด หรือสถานที่อื่นตามที่ผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศกำหนด

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง สำนักงานอาจมอบหมายให้หน่วยงานของรัฐหรือองค์กรเอกชน ดำเนินการแทนได้

ข้อ ๗ เมื่อได้รับคำขอตามข้อ ๖ แล้วให้เจ้าหน้าที่สอบข้อเท็จจริงและพิจารณาถึงความจำเป็น และความเหมาะสมของแต่ละบุคคล พร้อมทั้งอาจขอให้ส่งเอกสารเพิ่มเติมเท่าที่จำเป็น เพื่อประโยชน์ ในการพิจารณาช่วยเหลือคนพิการให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

การให้ความช่วยเหลืออาจให้การช่วยเหลือเป็นเงินหรือสิ่งของก็ได้

การอนุมัติและการเบิกจ่ายเงินหรือการจัดหาสิ่งของให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ ว่าด้วยการนั้น

ข้อ ๘ ให้สำนักงาน หรือหน่วยงานของรัฐขอตั้งงบประมาณประจำปี เพื่อเป็นค่าใช้จ่าย ตามระเบียบนี้

เพื่อให้การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและทั่วถึง ราชการส่วนท้องถิ่น อาจขอตั้งงบประมาณสมทบเพื่อให้เป็นไปตามระเบียบนี้ได้

ข้อ ๙ ให้เลขาธิการรักษาการตามระเบียบนี้ และมีอำนาจประกาศกำหนดวิธีการปฏิบัติ ตลอดจนกำหนดแบบเอกสารต่าง ๆ และจัดทำรายงานประจำปีเสนอคณะกรรมการเพื่อให้เป็นไป ตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

พลตำรวจเอก โกวิท วัฒนะ

รองนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ